

EPISTULA LEONINA

XCVII

PERIODICUM LATINĒ SCRIPTUM,
 QUOD ĒDITUR
 E DOMO EDITORIĀ INTERRETIALI
 CUI NOMEN EST
LEO LATINUS

<http://www.leolatinus.de/>

N.B.! EPISTULAS LEONINAS ACCIPIS **GRATIS** ET **SINE ULLĀ OBLIGATIONE**. NAM LEO LATINUS PUTAT HOMINIBUS LATINAM LINGUAM DISCENTIBUS AUT DOCENTIBUS CORDI ESSE VERBA LATINA. **SI TAMEN TALES EPISTULAS ACCIPERE NON VIS, RESCRIBE HOC NOBIS: TUM STATIM NOMEN TUUM EX INDICE ACCEPTORUM TOLLEMUS.**

HŌC TEMPORE DUO FERĒ MILIA HOMINUM LATINĒ DOCTORUM ACCIPIUNT EPISTULAS LEONINAS ELECTRONICĒ MISSAS. EPISTULAS LEONINAS I-XCVI INVENIES IN INTERRETI SUB HAC INSCRIPTIONE, QUAE SEQUITUR:

<http://ephemeris.alcuinus.net/leonina/>

MAXIMĒ ID CURAMUS, UT COPIAM VERBORUM LATINORUM CONVENIENTER AUGEAMUS ET TEXTŪS MODERNOS CUIUSVIS ARGUMENTI QUAM OPTIMĒ IN LATINUM SERMONEM CONVERTAMUS.

ROGATUR, UT MANUSCRIPTA MITTANTUR VIĀ ELECTRONICĀ. MENDA SIVE GRAMMATICA SIVE METRICA, QUOAD FIERI POTEST, TACITĒ TOLLUNTUR.

EN HABES EPISTULAM LEONINAM
NONAGESIMAM SEPTIMAM (97) !

ARGUMENTA

1. Robertus Harris auctor Trilogiae Ciceroniana a diurnario interrogatus p.06-14
2. Ecce libri Leonis Latini!.....p.15
3. Trilogiae Ciceroniana quaedam paginae priores Latinê redditae.....p.16-20
4. Echûs voces.....p.21-24

**LEO LATINUS OMNIBUS HOMINIBUS LATINITATEM AMANTIBUS
SAL.PLUR.DIC. S.V.B.E.E.V.**

Cara Lectrix, Care Lector,

valdê gaudeo, quod mihi licet Tibi offerre Epistulam Leoninam nonagesimam septimam.

Anno proximo praeterito, die octavo mensis Octobris, tandem editus est ultimus tomus trilogiae Ciceroniana, quam conscripsit **Robertus Harris** (a.1957 natus) auctor Britannus, qui romanicis suis fabulis historicis in claritudinem pervênit. Omne trinum bonum – perfecta nunc est trilogia, quam omnibus amicis antiquitatis Romanae plurimum commendo.*

In Latinum converti colloquium interrogatorium, quod bonus Robertus Ciceronianus habuit cum Thomâ Kielinger diurnario ephemeridis, quae inscribitur »Die Welt«. Praeterea in Latinum converti nonnullas paginas primi tomi trilogiae, qui inscribitur »Imperium«.

Tu autem pancraticê vale et perge mihi favere !

Medullitus Te salutat

Nicolaus Groß

<http://www.leolatinus.com/>

LEO LATINUS

Senden ex oppidulo Bavariae Suebicae, d. Saturni, **19. m. Mart. a.2016**

---

* cfr Liddell & Scott, Greek-English Lexicon, Oxonii 1968, p.1820, s.v. **τριλογία**, *hê trilogy, group of three dialogues*, Ar.Byz. ap. D.L. 3,61; *group of three tragedies*, Aristarch et Apollon. ap. Schol.Ar. Ra.1155. cfr Friderici Vateri De Aeschlyli Persis commentatio, p.232 in: Archiv für Philologie und Pädagogik, tom.suppl. 9, Lipsiae a.1843: "Quod supra contendimus Persarum nomine totam **trilogiam** vel tetralogiam significatam esse ab Aristophane, id asserere licet etiam duobus testimoniis grammaticorum antiquorum."

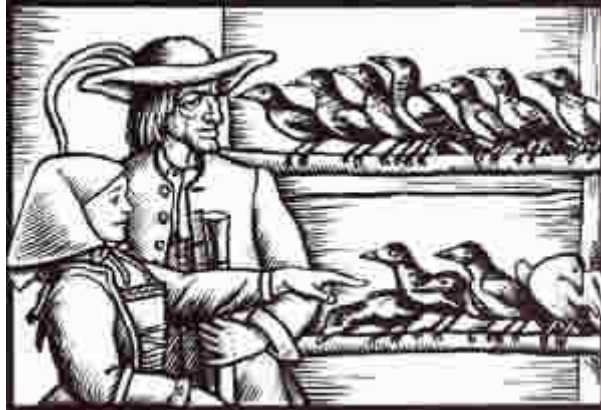
Patrick Süskind
Fragrantia

LEO LATINUS

Hic liber habet 330 (trecentas triginta) paginas. Liber constat 42,90 € (quadraginta duobus euronibus nonaginta centiis) et directê per epistulam electronicam mandari potest a domo editoriâ, quae appellatur LEO LATINUS: SPQR@LEOLATINUS.COM

Libri numerus internationalis est ISBN 978-3-938905-34-0. TOLLE LEGE !

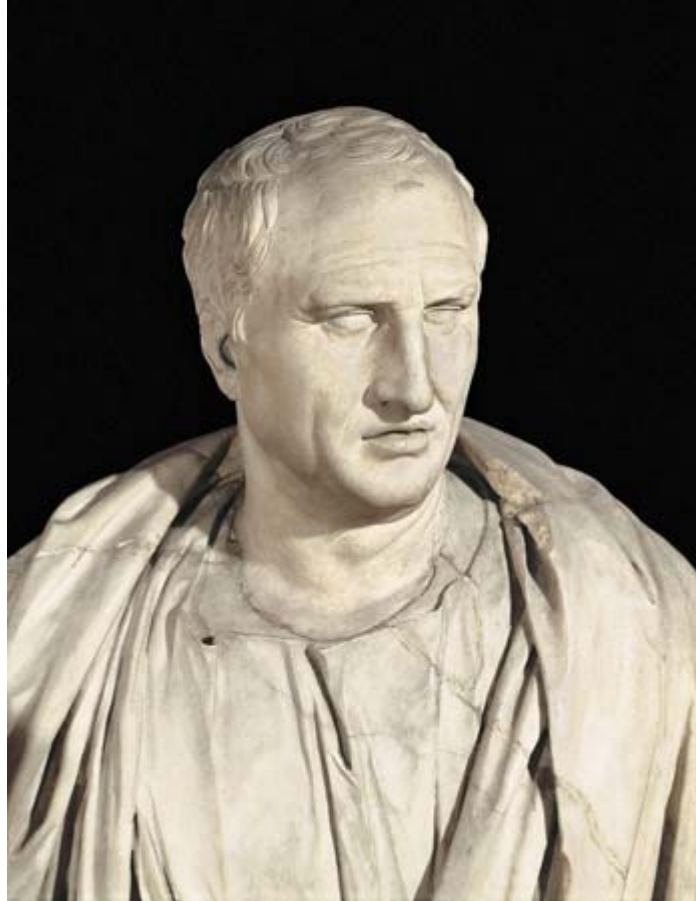

NUNC TANDEM
CRABATUS LATINUS
ÊDITUS EST.
TOLLE LEGE LAETARE !

LEO LATINUS
<http://www.leolatinus.de/>

Hic liber habet 363 paginas. Versioni fabulae completae adiunctum est glossarium abundantissimum, quod continet 21 paginas. Liber constat 49,00 € et directê per epistulam electronicam mandari potest a domo editoriâ, quae appellatur LEO LATINUS: SPQR@LEOLATINUS.COM Libri numerus internationalis est ISBN 978-3-938905-35-3. TOLLE LEGE !

**NESCIRE AUTEM
QUID ANTEQUAM NATUS SIS ACCIDERIT,
ID EST SEMPER ESSE PUERUM**

CICERO

(106-43 a.Chr.n.)

CICERO, Orator 34,120 Nescire autem quid ante quam natus sis acciderit, id est semper esse puerum. Quid enim est aetas hominis, nisi ea memoria rerum veterum cum superiorum aetate contextitur? Commemoratio autem antiquitatis exemplorumque prolatio summa cum delectatione et auctoritatem orationi adfert et fidem.

ROBERTUS HARRIS AUCTOR BRITANNUS

TRIOLOGIAE CICERONIANAE INTERROGATUS

d.12.m.Oct.a.2015

"Caesar reverâ fuit hominum trucidator"

Duodecim annis transactis ROBERTUS HARRIS libro, c.t. „DICTATOR“ conclusit trilogiam suam Ciceronianam. *Thomas Kielinger* cum *Roberto Harris* colloquitur de CICERONIS viri Romani pagani mente Christianâ praediti deque hodiernorum virorum politicorum inconstantiâ.

Scripsit Thomas Kielinger ephemeridis „Die Welt“ relator in Regno Unito versans, in Latinum convertit Nicolaus Groß.

Robertus Harris: "Aetate quo sum provecior, eo magis cupio scribere."

Tales sunt condiciones Londinenses: In exedrâ¹ deversorii Hiltoniani, quod situm est in tribu Paddingtonianâ, fieri non potest, ut quietê colloquamur. Ibidem enim strepitus

---

¹ éxedra, -ae f. orig. *Lounge*. -

fit continuus. Robertus Harris, hilaris, focali collarique decorê indutus istud patitur animo aequo. Aufugimus in deversorii exedram lautam². Quod pro eâdem adhibendâ pecunia solvenda est, etiam spectat ad mores Londinenses. Solvimus vicenas quinas Libras Britannicas. Robertus Harris in sessibulo consedit. Modo ingens opus perfecit: trilogiam Ciceronianam. Post "Imperium" (a.2006) et "Lustrum" (a.2009) hodie in lucem êditur "Dictator".

Die Welt: *Edward Gibbon*³ cum finivisset opus suum classicum de ascensu casuque Imperii Romani scriptum, fecit haec ferê verba illustria: primo re perfectâ animum suum esse relaxatum, deinde affectum esse quadam melancholiâ, quod valedixisset comiti sibi familiari.

Robert Harris: Meus quoque animus labore finito iisdem sensibus afficitur inter se adversis idque aequis partibus. Verisimile est non iterum fore, ut per tantum spatium temporis – per duodecim annos, exceptis quibusdam rebus interpositis – studeam singulae materiae historicae pernoscendae. Gaudeo me hoc opus perfecisse, certê. Tamen etiam melancholiâ quadam commoveor valedicendi.

Die Welt: Aetas, de qua scribis, testimoniis optimê confirmata et infinities iam est tractata. Nullo modo intellego, quomodo de hac materiâ quamvis notissimâ tamen adhuc fabulae narrari possint, quibus lectores tam vehementer attrahantur.

Harris: Priusquam coepi scribere, per duos annos integros studueram huic materiae tractandae. Ceterum materiâ tractandâ magis magisque augetur confidentia facultatis propriae, discitur ars omittendi, oritur quidam rhythmus.

Die Welt: Tamen labores trilogiae Ciceronianaes conscribendae saepe interrupisti. Post "Imperium" (a.2006) editum scripsisti fabulam criminalem contemporaneam, c.t. "Ghost" (a.2007), "Lustro" finito (a.2009) augures praedixerunt, si tardissimê, a.2011 editum iri tomum trilogiae finalem – at nequaquam: Primo edenda erat fabula, c.t. "Angor", fabula qua iterum tractatur thema contemporaneum, de decoctione mensarum argentariarum (a.2011), deinde "Insidiae" (a.2013), fabula quae spectat ad Casum Dreyfusianum. Animo toties averso quomodo fieri potuit, ut Ciceronem tractare non oblivisceris?

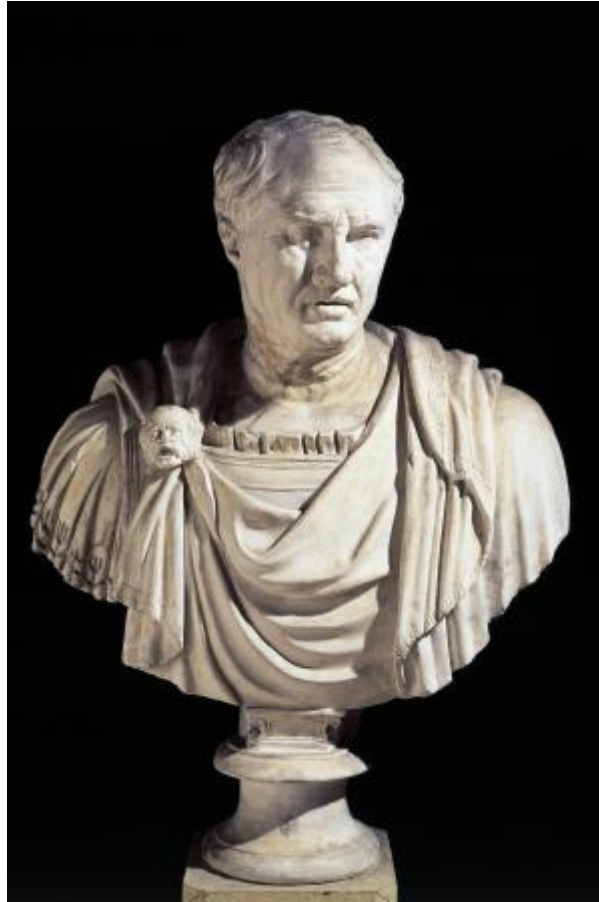
Harris: Forte fortuna factum est, ut alia themata emergerent, quae occasione nactus non potui, quin tractarem. Post "Angorem" volui reverti ad Ciceronem, sed *Romanus Polanski* me ursit, ut scriberem de Casu Dreyfusiano.

Die Welt: Facile fuit eius rogationem recusare – 'ignosce, Romane, sed mihi scribendum est de Cicerone'.

Harris: At difficile est recusare rem, quam rogavit *Polanski!* Apparuit hoc fieri non posse, et praeterea iam rem primoribus labris cum noscerem, animus inflammatus erat. Libri, quos scripsi tomis Ciceronianis interiectos, fuerunt quadamtenus ambages.

² éxedra lauta orig. *Executive Lounge*.

³ Edward Gibbon (1734-1794), historicus Britannus illustrissimus. *The History of the Decline and the Fall of the Roman Empire*, Londinii, tom.1. a. 1776, tom. 2.-3. a.1781, tom.4.-6. a.1788.

"Mors bona": Imago Ciceronis, quae invenitur Româ, in *Museo della Civiltà*

Die Welt: Nonne his libris intericiendis animus tuus est perturbatus aut aversus?

Harris: Immo facta est res contraria. Auctor crevi, maturui, nunc decem annis aetate provector sum quam fui trilogiam incohans. Aetate auctâ Ciceronem melius intelligo, fortasse etiam, quia nunc 58 (duodesexaginta) annis natus appropinquo illi aetati, qua Cicero mortuus est.

Die Welt: Numquam videris expertus esse impedimenta scribendi.

Harris: Aegrê assecutus sum, ut scriberem fabulam meam alteram, c.t. „Enigma”. Deinde vênit mihi spatium temporis infertilius, antequam scripsi "Auroram". At aetate quo sum provector, eo magis cum cupiam scribere, velim scribere tot opera, quot spatio temporis relicto mihi continget, ut scribam. Ego quoque non verê felix sum nisi scribo. In hac re non distinguo materias historicas, qualis est haec trilogia aut Casus Dreyfusianus, ab argumentis, quae solâ mente sunt ficta. Utrumque genus materiarum habet difficultates suas proprias incommodaque. Reverâ haud minore labore artificioso res verê factae adhibentur ad fabulam romanicam scribendam quam fabulam scribere ex integro mente fictam.

Die Welt: Tibi de historicis rebus fabulas scribenti imminet integra phalanx peritorum, praesertim academicorum, qui te, si menda quaedam facis aut res exaggeras, severê vituperant.

Harris: Haec est una difficultas, altera est compositio fabulae scribendae. Lectores iustê exspectant fabulam arte quadam narratoriâ certâ dispositione scriptam. In trilogiâ scribendâ quem ordinem, quas partes vitae describam? Vita vera parum est ordinata, sed complexa; talis cum etiam sit vita Ciceronis, eadem praecipuê attractus sum. Cicero non sôlum est societatis Romanae "homo novus", îdem est etiam „homo verus“, omnibus animi contrarietatibus praeditus.

Die Welt: Iam ipse *Petrarca* vitia Ciceronis vituperavit.

Harris: Ita. *Petrarca* publicavit epistolam verê accusatoriam in Ciceronem scriptam.

Die Welt: Immo *Theodor Mommsen*. Qui Ciceronem dixit esse nullius momenti.

Harris: *Mommsen* aetate suâ famae Ciceronis valdê nocuit. At ego libris meis sententiam protuli anti-mommsenianam. Qui licet fuerit magnus historicus, tamen sequitur spiritum saeculi sui, praesertim *Friderici Nietzsche*: persuasum ei est venerandum esse imperatorem maximum, cuius exemplum optimum sit Gaius Iulius Caesar. At reverâ Caesar fuit trucidator hominum, bella gerebat ratione „purgationis ethnicae“⁴, gallicarum quoque expugnationum. Quem describo virum callidum, interdum lepidum, sed potissimum Caesar mihi videtur esse animo morbosus, nihil cupiens nisi potestatem atque expugnationes. Nos hodierni malumus fortunarum moderatorem humanum quam glorificatorem genocidii⁵.

Robertus Harris, a.1957 Nottinghamo in urbe natus, primo officio functus est diurnarii politici. A.1992 publicavit fabulam romanicam, c.t. "Fatherland", qui factus est liber ubique terrarum plurimum divenditus.

⁴ orig. ethnical cleansing.

⁵ orig. jemand, der Völkermord glorifiziert

Die Welt: Si operis tomum, c.t. est „Dictator“, rectê lêgi, in hôtomo trilogiae finali Cicero nobis describitur vir melior quam in tomis prioribus. Certê îdem adhuc iudicat dubiê nec certo scit, in bello civili oriente cui parti sibi favendum sit. At vitâ suâ exeunte Cicero scribit multa ex sui operibus philosophicis moralibusque, et maiorem vim attribuit rationi vitae suae beatitudinis, quae non fit nisi bonis moralibus.

Harris: Hoc verum est, sed praesertim cum Cicero vitâ suâ exeunte mutatus sit, quod factum est contra expectationem. In fabulis romanis popularibus saepe narratur quomodo homo aliqui mutatus sit, quamquam hoc reverâ raro fit – homo plerumque vitâ procedente manet îdem. At Cicero est homo alius. Is reverâ mutatus est, is annis prioribus petivit artem oratoriam, deinde potestatem, denique tentamina audaciae maioris. Qui a cursu honorum aversus se dedicavit philosophiae et conatus est vitam suam redigere ad normam moralem. Cicero more heroico tam vehementer luctatur, ut nobis permagno spatio temporis ab illo seiunctis moveat admirationem necnon ille ipse audeat adversari Marco Antonio et Octaviano, quod viginti annis ante numquam ausus esset.

Die Welt: Miror, quam similia eius principia sint christianis, quae spectant ad virtutem, ad bonum morale, quamvis vita Ciceronis ipsius non semper congruerit cum praeceptis eius moralibus. Sententiae, quales sunt "Oportet anima habeatur pro quinto elementorum nostri", „Anima habet vitam divinam“ aut „Vita ingenuê sacrificata est immortalis“, Ciceronis recursus ad conscientiam – haec omnia leguntur, quasi iisdem praeparata sit fides christiana, quae postea apparuit in scaenâ historiae mundanae. Reverâ ecclesia mediaevalis Ciceronem descripsit «paganum honestum».

Harris: Cicero in "Consolatione"⁶ suâ studet homines a metu mortis liberare, quamquam nescit evangelium christianum, vitâ bene actâ et „morte bonâ“ nixus, qualem in fine passus est interfectus. Et hoc factum est aetate Caesaris, qua omnia destinata sunt potestate atque exercitibus.

Die Welt: Saeculo duodevicesimo *Alexander Pope* postulavit rem, cui homo studeret investigandae propriam esse hominem ipsum. Estne haec ratio causae, cur Cicero perpetuo lectoribus placeat tamquam exemplum „condicionis humanae“?

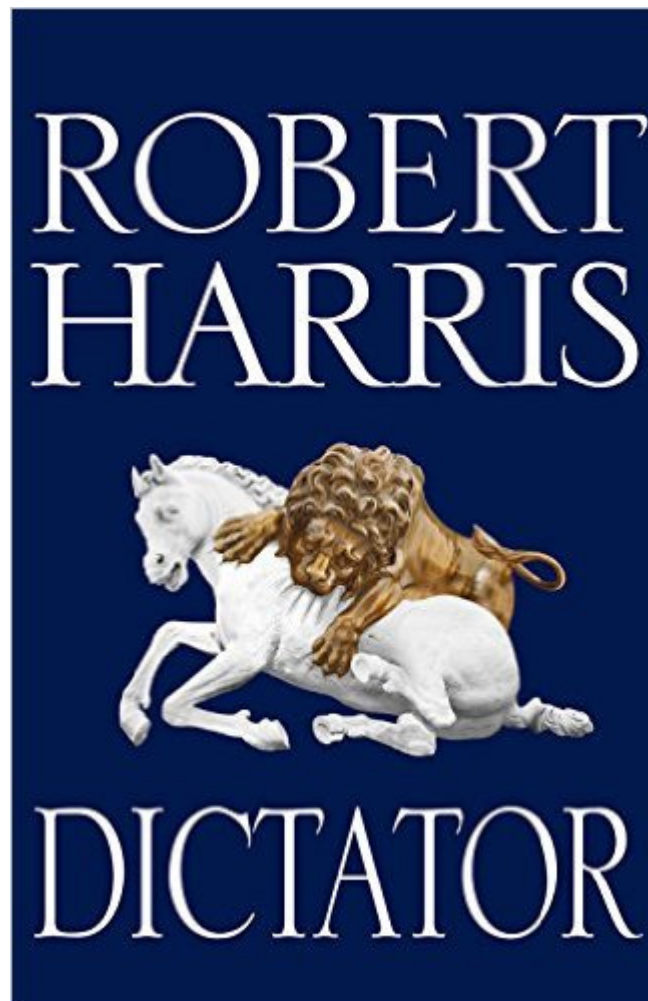
Harris: In hodierno quoque mundo nostro multa insunt quae possunt derivari ex illis, quae saeculo decimo quarto inventa sunt in commercio epistularum, quod Cicero habuerat cum Attico amico suo: homo privatus indole suâ propriâ praeditus, cottidianis necessitatibus implicatus. Haec inventio facta est renascentiâ ineunte, ante aetatem *Michaelis Montaigne*. Deinde saeculi undevicesimi annis vicenariis in bibliothecis vaticanis inventum est Ciceronis opus, quod inscribitur "De re publicâ", et ecce quantâ cum ironiâ fortunae: Huic operi inscripta erant nonnulla de potestate inter monarchiam et nobiles et populi vicarios distribuendâ, et hoc ipsissimum illâ aetate aliquatenus iam infuit constitutioni Angliae.

Die Welt: Qualis homo Cicero voluit nomen suum perpetuare – utrum vir politicus an orator an auctor litterarum an philosophus?

---

⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/Consolatio_%28Cicero%29

Harris: Sic dicam: Voluit fore, ut homines se recordarentur hominem, qui „bene mortuus esset“. Equidem miror in eo viro, quod non omnia passus est inconsideratê. Interdum animus eius refractus est, illo tempore, quo a Marco Antonio atque Octaviano fataliter proscriptus est. At deinde animum suum obduravit contra fatum inevitabile. In hac re Cicero est admiratione dignior quam aliqui brutâ cum aequitate animo audax. Cicero est animal verê humanum, quod diem de die vitam degit dolorosam; in epistulis suis curabat, ne apparet anima candida omnis vitii expers. In hac re Cicero cogitat ratione valdê modernâ.

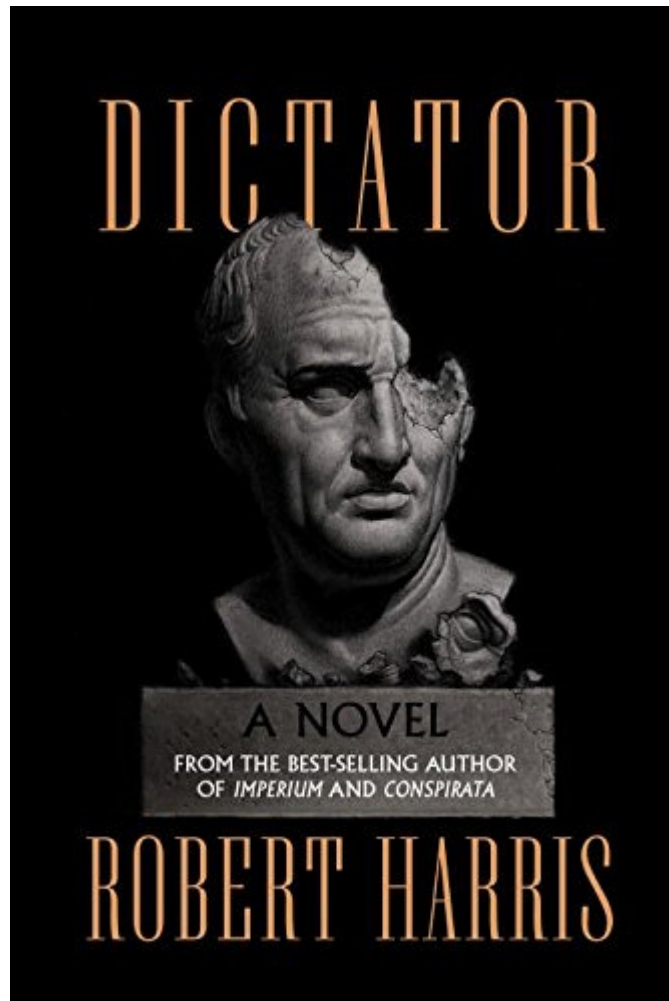

Ecce »Dictatoris« editio Britannica

Die Welt: At certê etiam delectatus es sermone epistularum Ciceronis colloquii simili, cui insunt sales et facetiae, quales nos hodie expectamus inesse colloquiis hominum inter se familiarium.

Harris: Hic est modus scribendi, quo trans flumen saeculorum tamquam ponte cum Cicerone coniungimur. Ad hunc modum spectat etiam sermo eius intectus, confessio animi ambitiosi non fucata, omnino non simulata. Aetate Ciceronis nullae erant sententiae politicae artificiosê tornatae, nullus sermo fucatus, neque ulla timoris atque desperationis dissimulatio. Ultimis in epistulis Attico scriptis Cicero apparet vir rêgi illi Lear Shalespeariano similis, qui in ericeto capillos vellicans fortunam suam exsecratur. Eius filia est mortua, ipse memoriâ retractat, quid sui relictum sit, per

silvam ambulat lacrimans et conatur miseriam suam sustinere – ecce humanae indolis patefactio perquam potens atque moderna.

Altera editio »Dictatoris« Britannica.

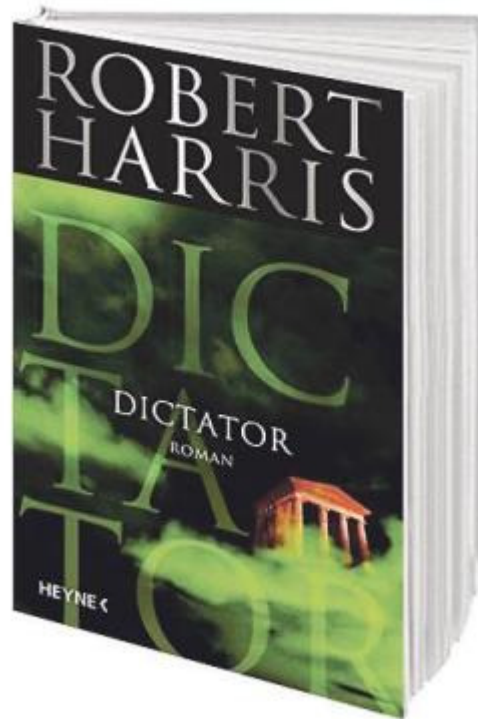
Die Welt: Tiro, Ciceronis famulus fidelis, compluries loquitur de molendino immisericordi eventuum inevitabilium, quibus homo corripiatur. Nonne tu quoque sentis hac imagine describi politicam aporiam nostram modernam?

Harris: Cicero mente fingebat virum politicum personam gerere nauarchi navem per mare procellosum gubernantis, aut medici aegrotum sanaturi. Sic intellegebat res inevitabiliter factas valere ad hominem rei publicae deditum.

Die Welt: Tales res hodie etiam plus valent inexpectatae – velut Civitas Islamica, crisis Ucrainiana, flumina profugorum.

Harris: Homines politici hodierni mihi videntur minus sagaces et constantes esse, quam ut magnas temporis difficultates maturê accipiant et pertractent, exempli gratiâ fugam hominum, quae videtur subito coepisse, sed reverâ multo prius debuerat cognosci. Europa in discrimen adducta est duplex: imminet ingens aes alienum, urgent profugi ad limites stantes. Nunc denuo ad verum adducitur lex effectuum, qui non erant exoptati. Moneta communis non est id quod ut esset erat exoptatum: vinculum stabilitatis commune. Verisimile est Europam eurone magis divisam esse

quam umquam antea fuisset. At Europa, quae dicebatur „illimitata“, recedit post limites novos, sine quibus videtur non pati condicionem, quae valet in praesenti. At navis eget nauarcho.

Ecce »Dictatoris« versio theodisca, quam fecit *Wolfgang Müller*.

Die Welt: Hoc est facilius dictu quam factu, si in mentem nobis incidunt problemata, quae urgent in terrâ, velut in Syriâ. Mihi mundi condicionem consideranti potius in mentem incidit finis Rei Publicae Romani inevitabilis.

Harris: Itaque commendo, ut regiones Orientis Propinquioris minus fiant „aptae ad democratiam“ quam ad pacem, commodo societatum ibi incolentium proprio, quodammodo ad „Pacem Romanam“. Hôc quidem sensu nobis permanet officium interveniendi.

Die Welt: Intervenire? Nulla notio politica hodie hac est difficilior, nulla remotior est a consensu.

Harris: Hoc mutabitur, cum primum crisis profugorum tanta erit, ut interventio quoquomodo sit inevitabilis.

Die Welt: Denique ex te quaero: Quale opus sequetur trilogiam Ciceronianam? Paene non ausim hoc ex te quaerere.

Harris: Licet quaeras. Iam mihi est quaedam idea, sed eam tibi non prodam.

<http://www.welt.de/kultur/literarischewelt/article147512758/Caesar-war-in-Wirklichkeit-ein-Menschenschlaechter.html>

COLLOQUIUM INTERROGATORIUM
A THOMA KIELINGER CUM ROBERTO HARRIS
AUCTORE TRILOGIAE CICERONIANAE
LONDINIO IN URBE HABITUM
IN EPHEMERIDE, C.T. "DIE WELT"
D. 12. M.OCT. A.2015 PUBLICATUM
IN LATINUM CONVERTIT
NICOLAUS GROSS

<http://www.leolatinus.com/>

LEO LATINUS

ECCE LIBRI LEONIS LATINI

Permittas, quaeso, ut nuntium adiungam minus gratum: pretia discorum, qui a Leone Latino praebentur vendendi, ex decennio (sic!) non exaucta - proh dolor – nunc valdê augenda sunt (denis euronibus). Interim enim cum pretia materiarum quoque multo exaucta sint, tum praecipuê disci libellique discis subiungendi non conficiuntur neque involvuntur nisi magno cum labore.

Restat, ut afferam titulos pretiaque librorum typis impressorum, qui hōc tempore apud Leonem Latinum prostant venales:

1) CRABATUS (Otfried Preußler, Krabat).....	49,00 €
2) FRAGRANTIA (Patrick Süskind, Das Parfum).....	42,90 €
3) RECITATOR (Bernhard Schlink, Der Vorleser).....	45,90 €
4) HOTZENPLOTZIUS (Otfried Preußler, Der Räuber Hotzenplotz).....	25,00 €
5) ARANEA NIGRA (Jeremias Gotthelf, Die schwarze Spinne).....	22,00 €

PARVUS NICOLAUS (René Goscinny, Le Petit Nicolas) non êditur in domunculâ Leonis Latini, sed in Aedibus Turicensibus, quae appellantur «Diogenes».

Habeas nos excusatos, quod situm interretialem (i.e. anglicê »website« nondum restauravimus novaque pretia ibidem nondum indicavimus.

Ceterum, cara Lectrix, care Lector, bene scias oportet Leonem Latinum non esse megalopolium, quo – ut ita dicam - rapidissimê eiectantur multae myriades librorum vilissimae, sed domunculam potius virtuaalem quam realem, in qua creantur κειμήλια, id est res parvae et rarae et carae. Res parvae enim sunt disci compacti aut libelli typis editi palmares; rarae sunt editiones, quae centuriam tantum complectantur exemplorum; carae sunt hae res omnes, quia cordi sunt Leoni Latino recordanti horas illas innumeras, quibus operam dedit illis creandis.

Cara Lectrix, care Lector, utinam omne opusculum a Leone Latino confectum sit Tibi KTHMA EΙΣ AEI.

TRIOLOGIA CICERONIANA

QUAM SCRIPSIT
ROBERTUS HARRIS

IN LATINUM CONVERTIT
NICOLAUS GROSS

TOMUS PRIMUS: IMPERIUM

Pars prima: SENATOR (79-70 a.Chr.n.)

CAPITULUM I

TIRO vocor. Per triginta sex annos fui secretarius privatus Ciceronis Romani viri rei publicae dediti. Quo munere primo sum excitatus, deinde stupefactus, tum fatigatus, denique in summum periculum adductus. Puto Ciceronem his annis plus temporis mecum degisse quam cum ullo alio homine, familiaribus inclusis. Intereram conventibus privatis, perferebam nuntios secretos. Orationes Ciceronis litteris mandabam, epistulas et opera eius et ipsa carmina scribebam. Ut flumini eius verborum par fierem cohibendo, invenienda mihi erat notarum ars, qua adhuc consilia senatûs memoriae mandantur et quarum inventarum gratiâ nuper mihi concessa est modica pensio publica. Hac pecuniâ nonnullisque herediis amicorumque benevolentium donis fit, ut in sumptum satis habeam. Haud multis autem egeo. Senes enim vivunt pauxillulo egoque sum iam multum senex – dicor esse ferê centenarius.

Decenniis post Ciceronis mortem ab hominibus plerumque susurrantibus iterum iterumque interrogabar, qualis ille fuisset reverâ. At ego semper tacui. Unde scirem, quis esset gubernantium delator, quis non? Omni momento temporis exspectabam me supplicio capitis affectum iri. Cum autem nunc vitâ meâ paene transactâ nihil mihi restet timendum – ne tormentum quidem, quod manibus carnificis eorumve ministrorum impositus vix per punctum temporis perferrem - in animum induxi, ut illis responderem hac relatione scribendâ. Nitar autem memoriâ necnon documentis mihi mandatis. Cum restet mihi breve tantum spatium temporis, properabo. Relationem meam scribam notis meis, in aliquot

decuriis papyri subtilissimae, - ipsius Hieraticae, quae est omnium optima – quas in hunc finem iam diutius recondebam. In antecessum rogo, ut venia sit verbis parum aptis parumque convenientibus. Necnon Deos precor, ut relationem finiendam mihi permittant ante finem meum. Cicero quidem cum ultimis verbis suis me rogaverit, ut de se referrem vera, veris ipsis studebo referendis. Eundem autem virum relatione haud semper videri exemplum virtutis, haud mirum est: Potestatem enim si qui vir adeptus est, îdem sanê accipiat nonnulla commoda, sed eius manûs raro remanent purae.

De potestate autem deque illo viro narrabo. Potestatem dico potestatem officialem, politicam – id quod nos sermone Latino appellamus *imperium* -, potestatem vitae mortisque, qualis a re publicâ mandatur singulo homini. Aliquot centum viri hanc potestatem petiverunt. At Cicero in historiâ liberae rei publicae Romanae fuit vir eo singularis, quod is potestatis petitor nihil promptum habuit nisi ingenium suum proprium. Qui non, ut Metellus et Hortensius, erat oriundus ex aliquâ gentium nobilium ex generationibus in re publicâ agentium, cuius auctoritate die suffragiorum ûti posset. Qui non est, ut Pompeius aut Caesar, adiutus exercitu potenti, quo fovebatur munus suum candidatorium. Qui non, ut Crassus, possedit ingentes divitias, quibus via sibi aequaretur. Cicero nullam rem habuit nisi unam – vocem suam. Et nullâ vi nisi voluntate sua eandem fecit totius orbis terrarum illustrissimam.

Eram viginti quattuor annos natus, cum ego servus domesticus in sede familiari prope Arpinum natus, qui Romam numquam videram, inii munus Ciceronis personale. Îdem erat iuvenis patronus, qui inquietudine fatigabatur permultisque vexabatur aliis corporis vitiis. Vix quisquam credidit nobis esse aliquam spem rerum secundarum.

Illo tempore vox Ciceronis nondum fuit illud instrumentum timorem iniciens, quod postea facta est. Quae fuit aspera, et Cicero solebat linguâ haesitare. Puto difficultatem eius in eo fuisse, quod multitudo verborum in capite aestuans si nervis intentis in collo accumulabatur, quasi duae oves ab agmine urgente promotae eodem tempore per clatros collisae transirent. Quidcumque causae erat, argumentum orationum, quas habebat, in maiorem magnificentiam erat compositum, quam ut auditores intellexerent. Ab auditoribus parum attentis vocabatur »Doctus« aut »Graecus« – quae nomina nequaquam erant laudativa. Quamquam nemo eius ingenium rhetoricum addubitaret, eius valetudo corporis erat infirmior, quam ut par esset animo eius ambitioso. Defensionibus per complures horas - omni anni tempore, saepe sub dio

habitis – eius chordae vocales tam vehementer affligebantur, ut îdem haud raro per dies faucibus esset raucis necnon voce deficeret. Accedit, quod Cicero laborabat ex insomniâ et concoctione deteriore. Ut dicam brevius: Îdem, si, quod cupiebat ardentissimê, voluit cursum facere honorum, necesse erat, ut adiuvaretur a viro perito. Itaque Cicero statuit, ut Romam in aliquantum temporis relinqueret et iter faceret. Primo, ut vires suas reficeret, et secundo, ut praeceptores consuleret artis oratoriae omnium optimos, quorum plerique vivebant in Graeciâ Asiâque minore.

Ego autem, cum mandata mihi esset parva bibliotheca Ciceronis maioris, quadamtenus callebam sermonem Graecum, ideoque Cicero rogavit patrem suum – ipso eodem modo, quo librum e pluteo sumebat – num sibi liceat me commodare et in regionem orientalem secum abducere. Cum cetera tum id mihi pensum fore, ut curarem eius dies statuendos, ut vehicula conducerem, ut magistris mercedem solverem, sed praestitutum erat, ut anno transacto redirem ad dominum priorem. At in fine, ut de nonnullo quoque libro utili fit, numquam sum redditus.

Die, quo eramus in altum profecturi, portum advênimus Brundisium. Quod factum est anno DCLXXV a. u. c., Servilio Vatiâ et Claudio Pulchro consulibus. Illo tempore Cicero nondum fuit hic vir conspicuus postea factus, cuius lineamenta oris melius nôta erant, quam ut ambularet per viam vel quietissimam incognitus. (Quidnam, quaero, factum est de milibus imaginum eius fictarum, quibus olim tot domûs privatae totque aedificia publica erant exornata? Suntne reverâ *omnia* destructa et combusta?) Iuvenis, qui illo mâne vernali stetit in crepidine, erat gracilis, dorso rotundo, collo praeter naturam longo, cui inerat nodus gutturis, pugni infantilis magnitudine, sursum deorsum saliens. Eius cutis erat pallida, oculi prominentes, mâlae macilentae; ut brevius dicam, Cicero erat simulacrum viri aegri atque infirmi. Recordor adhuc me cogitasse: *Age, Tiro, hîc itinere fruere, quantum poteris, nam non fiet per tempus longius.*

Primo vecti sumus Athenas, ubi Cicero eo voluit delectari, quod in Academiâ studeret philosophiae cognoscendae. Cum primum omnium ei peram apportaveram in auditorium, Cicero me abiturum revocavit et quaesivit, quemnam locum peterem.

»Umbram, cui insunt ceteri servi«, respondi. »Nisi adhuc eges operâ meâ«.

»Qua« inquit »egeo potissimum«. »Pensum tibi dabo perquam laboriosum. Volo hîc maneat et aliquantum philosophiae discas. Si hoc

feceris, inter itinera nostra diuturna erit aliquis apud me, quocum colloquar«.

Ergo remansi eoque honore affectus sum, ut audirem ipsum Antiochum Ascalonium tria principia explicantem philosophiae stoicae – nullâ re nisi virtute hominem assequi posse beatitudinem, nihil nisi virtutem esse bonum, confidendum non esse animi affectibus. Tria praecepta simplicia, quae si homo sequeretur, pleraque problemata mundi sciret solvere. Postea Cicero egoque saepe disputavimus de talibus quaestionibus, et cogitationibus nostris traditi semper obliti sumus differentias condicionum nostrarum. Per sex menses apud Antiochum morati iter perreximus, ut verteremur ad itineris finem proprium.

Ratio oratoria illius aetatis valentissima vocabatur »asiana«. Hoc fuit genus dicendi artificiosum et floridum, plenum pompae versuumque sonororum, quod ab oratore celebrabatur huc illuc incedente, vehementerque gesticulante. Princeps omnium, qui Romae hac ratione oratoriâ utebantur, fuit Quintus Hortensius Hortalus, qui generaliter habebatur pro oratore suae aetatis praestantissimo pedibusque ingeniosê movendis accepit supernomen saltatoris. Ut intellegeret Hortensii methodum, Cicero id maximê curavit, ut peteret omnes illius magistros: Menippum Stratoniceum, Dionysium Magnetem, Aeschylum Cnidium, Xenoclem Adramyttenum – sôlis nominibus quadamtenus suspiceris, qua elocutione usi sint. Cum omni eorum Cicero degit nonnullas septimanas. Qui oratorum rationibus tam diu studebat cognoscendis, usque dum putaret se illas intellexisse.

Quodam vespere holera lentê cocta peragitans, quae omni die comedebat: »Tiro«, inquit, »taedet me istorum trossulorum. Cura naviculam afferendam, qua Loryma navigabimus Rhodum. Conabimur aliquid aliud, in album referemus Apollonii Molonis«. ....

**TRILOGIAE CICERONIANAE
A ROBERTO HARRIS CONSCRIPTAE
NONNULLAS PAGINAS PRIORES
IN LATINUM CONVERTIT
NICOLAUS GROSS**

<http://www.leolatinus.com/>

LEO LATINUS

Recitator

Fabula romanica

quam theodiscê scripsit
Bernhard Schlink

in Latinum convertit
Nikolaus Groß

Editio prima
in domo editoriâ, quae appellatur
LEO LATINUS

Senden in oppido Bavariæ Suebicae
a. 2012

Hic liber habet 291 (ducentas nonaginta unam) paginas. Versioni fabulae completae adiunctum est glossarium abundantissimum, quod continet 91 (nonaginta unam) paginas. Liber constat 45,90 € (quadraginta quinque euronibus nonaginta centiis) et directê per epistulam electronicam mandari potest a domo editoriâ, quae appellatur LEO LATINUS: SPQR@LEOLATINUS.COM

Libri numerus internationalis est ISBN 978-3-938905-32-6. TOLLE LEGE !

ECHŪS VOCES

Die 14. m.Mart. a.2016 h.09:26 scripsit

Günter Elo: (*e theodisco in Latinum convertit LL*)

Domine Groß maximê honorabilis, textûs tuos in Latinum conversos saepe cum voluptate lego necnon gratias tibi ago pro labore a te exanclato. At si citas verba Latina, oportet scribas, apud quem editorem eadem inveneris. E.g. pro verbis Ovidianis a te allatis (EL 96, p.3: OV.met.XI, 529) in editione Erici Rösch lego haec: <<sic ubi pulsarunt n o v i e n s latera ardua fluctus>> (Ed. Erich Rösch, Heimeran Verlag, München 1961) Cura ut valeas ...

Günter E l o.

Die 14. m.Mart. a.2016 h.20:17 respondit LL:

Care Domine Elo, multas gratias tibi ago pro re allatâ. Locus Ovidianus a me citatus, qui est hic qui sequitur: OV.met.XI,529 Sic, ubi pulsarunt **acres** latera ardua fluctus invenitur in editionibus vetustioribus, quae factae sunt saeculis duodevicesimo et undevicesimo. Doleo me non promptam habere editionem criticam (etiam Ericus Rösch nihil adnotat criticum) neque ideo invenire, utrum verbum "noviens" sit coniectura an lectio altera. Hic locus dignus est, qui criticê tractetur. Si tu eundem tractaveris, symbolam tuam criticam libenter publicabo in EPISTULA LEONINA. Scilicet textuales disquisitiones criticas optimê convenire cum moribus philologorum traditis. Medullitus te salutat **Dr. Nicolaus Groß LEO LATINUS.**

Domine Groß maximê honorabilis, usque nunc nihil habeo quid dicam nisi me dolere, quod non possideo Metamorphoseon editionem criticam. At etiam in editione Latino-Francogallicâ cuiusdam viri nomine *J. Chamonard, Ovide, Les Metamorphoses, Classiques Garnier, a.1956*, legitur "noviens". Necnon in situ interretiali, q.d. www.thelatinlibrary.com hōc loco legitur "noviens". At hanc rem quam maturrimê investigabo. Medullitus te salutat ... **G. E l o**

d.19. m.Mart., h.10.02. Günter Elo scripsit haec:

Bonum mâne, Domine Dr. Groß, inter res a quodam viro vicino nuper aetate 94 annorum mortuo relictas, qui post bellum, captivitatem, studium universitarium per multos annos in Instituti Francisci Iosephi Dölger RAC laboraverat et deinde per 20 annos theologos evangelicos futuros Universitatis Bonnensis instituerat linguâ Graecâ, Latinâ, Hebraicâ, invêni duos textûs Metamorphoseon Ovidii: Editio A est parvo apparatu critico instructa, in quo <M> est "codex Marcianus 225 saec. XI." et <N> est "codex Neapolitanus" etc. Editio B non est critica, sed continet explicationes, quae quoad locum „nostrum“ mihi videntur esse persuadibiles. In appendice invenies haec. Litterae autem aliquatenus sunt parvae. Spero te scire, quomodo hae possint fieri maiores.

A: P.Ovidius Naso, Vol. II., Metamorphoses, ex iteratâ R. MERKELII(!) recognitione edidit RUDOLPHUS EHWALD, editio maior, commentarius criticus ex HUGONIS MAGNI* apparatu maximam partem transumptus est, Gotha 1915 (Num hic est HUGO GROTIUS (de Groot)?). - B: cfr frontispicium tomi primi et p.178 tomi secundi extracta. Medullitus te salutat. **G. E l o**

Nicolaus Guntero s.

Gratias ineffabiles pro locis sagaciter inventis! *Hugo Magnus* non est ille Batavus illustris, sed philologus Germanus: *Hugo Paul Ernst Magnus (1851-1924): Die Metamorphosen des P. Ovidius Naso, für den Schulgebrauch erklärt.* 2 Bände, Gotha 1885–1886. 2. Auflage 1892.

Secundum copiam, quam mihi benevolê misisti, *Ehwald* in editionis suae (Gotha 1915) apparatu critico indicat haec:

529 noviens Me. noueni in ras. m³N celsi N in ras. m³M caeci Heins. caelum et Bothe.

Secundum has notas in codice Neapolitano (N) et in rasurâ manûs tertiae codicis Marciani (M) legitur “**celsi**”; in rasurâ manûs tertiae codicis Neapolitani legitur “**noueni**” (quod a metro discrepat).

Cetera verba sunt coniecturae philologorum, quae non inveniuntur in codicibus: *noviens* coniecit Merkel; *caeci* coniecit Heinsius, *caelum et* coniecit Bothe.

Ergo editores recentiores comprobant coniecturam Merkelianam. P. Ovidius Naso. *Ex recognitione Rudolphi Merkelii*. 3 Bände, Leipzig 1850–1851. Zahlreiche Nachdrucke. Zweite, überarbeitete Auflage 1873–1875, Band 2 (1850) *Metamorphoses*. Nachdruck 1863. Nachdruck 1870. Doleo quod Ehwald in editione suâ non affert verbum *acres*, quod ego inveni in editionibus vetustioribus.

Merkeliana coniectura est sagaciter facta, sed non extra quaestionem! Etiam Heinsiana mihi videtur esse haud improbabilis. Haec quaestio est etiam perscrutanda ratione semanticâ, alii loci Ovidiani sunt cum hâc comparandi. In praesenti nescio rem diiudicare.

Ceterum mihi attulisti locum editionis Hauptianae, quo explicatur unda illa decima Ovidiana: Moriz Haupt (ed.): *Die Metamorphosen des P. Ovidius Naso erklärt von Moriz Haupt*, Berlin 1915, S.78, ad OV.met.XI 529: „*Die je zehnte Welle, der fluctus decumanus, war nach römischem Glauben die stärkste und gefährlichste (vgl. Paulus Fest. p.71 M.: decumana ova dicuntur et decumani fluctus, quia sunt magna. Nam et ovum decimum maius nascitur et fluctus decimus fieri maximus dicitur). vgl. Tristia 1,2,49f. qui venit hic fluctus, fluctus supereminet omnis: posterior nono undecimoque prior.*”

Summas gratias pro materiis criticis benignè missis! Pancraticè vale, care Guntere, et perge mihi favere. Medullitus te salutatur LEO LATINUS.

Die 16. m.Mart. a.2016

Prof.Dr.Dr. Ralf Uwe Peter medicus dermatologus et nosocomii clinici director

(e theodisco in Latinum convertit LL)

Care Domine Groß, ante nonnullos annos per Elenam filiam meam, quae a te linguâ Latinâ instituta est, „Fragrantiam“ versionem tuam Latinam fabulae romanae a Patricio Süßkind compositae, quae inscribitur „Das Parfum“ emptam cum voluptate lêgi, quamquam confiteor me nonnulla praecipuè eo intellexisse, quod novissem textum theodiscum. Liceat te remunerer politicâ fabulâ criminali, cui subest argumentum satiricum, a me ipso mutato nomine ante annum ferè conscriptâ et nunc editâ, huic epistulae subiunctâ. Excusa, quaeso, quod verba alata (originaliter Latina) in textu reddidi theodiscè, cum – quod doleo – hodie non iam licet expectare lectorem intellegere textum originale. Sit tibi festum Paschale benedictum.

Tuus Randulfus (Ralf) Peter.

Die 30. m.Ian. a.2016 h.07:54 scripsit

Ulrich Krauß interpretes et editor librorum:

Udalricus Krauß Leolatino salutem plurimam dicit.

Hanc epistolam tibi mitto ut Gaius Licoppe proposuit. In additamento invenies exempla librorum, quae post totius anni praeparationem êdere volo. Sed, ut legis, pecunia mihi deest. Itaque etiam te rogare velim, nonne propositum ad eam rem habeas. Medullitus salutatur Udalricus Krauß.

Die 28/01/2016 11:12, Ulrich, <ulrich.krausse@t-online.de> scripsit:

Ulrich Krauß doctori Gaio Licoppe salutem plurimam dicit.

Hodie multi libri Latini non sunt, qui tirones Linguae Latinae incitant et eis institutionem scholarum tolerabiliorem faciunt. Per multos annos institutionem subsidiariam docens hos libros moventes saepe desideravi. Itaque prioribus annis nonnullos libros adolescentium

converti et edidi. Vide hic: www.munduslatinus.de <<http://www.munduslatinus.de>>
<<http://www.munduslatinus.de>>

Nunc iterum duo libri ad edendum praeparati sunt: Armin Maiwald, praeclarus fabricator emissionum puerilium pro televisione Germanicâ permissionem convertendi emissionum suarum in Linguam Latinam et êdendi earum in libros multis picturis illustratos mihi dedit. Praeparationes magis quam totum annum durabant sed nunc pecunia mihi deest. In additamento vides exempla horum librorum. Habesne propositum quomodo hi libri êdi possunt? Fortasse in collaboratione cum Melissâ? Compositio vocabulorum certê mutari potest. Consilium bonum vero auxilium magnum esset. Medullitus salutatur Ulrich Krauße.

d.29. m.Ian. a.2016.

Gaius Licoppe Udalrico Krauße s.p.d.

Epistulam tuam et subiuncta documenta attentê inspexi. Valdê laudandus es, quod conaris linguae Latinae institutionem in scholis facere iucundiosem; manet enim taediosa, quamquam iam ante 60 annos in Conventu Avennionensi propositum est ut modo vividiore doceretur. Video libros tuos speciatim ad discipulos Germanos spectare; quare tibi suadeo ut imprimis Nicolaum Groß adeas, qui multas editiones Latinas iam fecit; haec est eius inscriptio electronica: SPQR@leolatinus.com Si negaverit, redi ad nos et unâ videbimus quid facere possimus. Cura ut valeas. --- Guy Licoppe Melissa, sodalitas perenni Latinitati dicata, Rue des Aveugles, 14 A, B-4210 Marneffe. <http://www.fundatiomelissa.org>

Am 28.02.2016 um 22:16 schrieb SPQR:

Leo Latinus Udalrico Krauße sal.pl.dic.

Care Udalrice, ignosce, quod sero tibi respondeo. Magnâ turbâ epistoliorum reiculatorum (*spammal*) acceptâ primo obtutu videor epistolium tuum non conspexisse. Habeas me excusatum. Profecto scribis de materiis haud minoris momenti, multa habes argumenta iucunda ad discipulos docendos haud inepta. Tamen insunt scriptis tuis quaedam sribiligines parum decorae. Toto opere tuo emendando nimium gravarer; sed libenter paratus sum quosdam textûs tui publicare in Epistulis Leoninis.

Haec habui, quae raptim tibi dicerem in praesenti; mox fortasse plura. Pancraticê vale, mi care Udalrice, mihique favere perge. Medullitus te salutatur LEO LATINUS.

Udalricus Krauße Leoni Latino s.p.d.

Care domine Groß, te valdê occupatum esse ex epistulis Leoninis video, at tamen iterum de duobus libris scribere velim. Ante tres annos fundamentum oeconomicum domûs editoriae meae divortio inimico deletum est. Ultimatum inceptum erat series librorum cum titulo "Arminius narrat ..." Hoc inceptum animos amicorum inflammavit, qui multum temporis laborisque me adjuvandi causâ gratis impendebant. Denique Arminium Maiwald movere potui hanc magnam licentiam mihi praebere, quae omnes textûs imaginesque eius emissionum televisificarum amplectitur.

Praeterea licentiam illarum imaginum, quae non ab Arminio Maiwald obtinentur, a possessoribus gratis accepi, quia etiam hi homines non solum libros "Arminius narrat..." laudant, sed etiam liberos proprios adjuvare volunt. Sumptûs fabricationis hereditate solvere volebam, sed interea putamus progressum hereditatis nonnullos annos propter magnum numerum heredum duraturum esse et finis incertus est. Amicos meos et alios adiutores non longius frustrare volo. Praeterea condicio mea exspectando non emendatur. Libros vidisti atque totum mundum Latinum cognoscis. Fortasse adest una facultas hos libros ita corrigendi, ut non propter sribiligines deridear. Fortasse etiam homo vel institutio adest, qui/ quae saltem sumptûs fabricationis editionis perparvos solvat (pecuniam mutuam datam). Tum textûs in Epistulis Leoninis publicare certê magnum auxilium et magnum gaudium esset. Spero te bona consilia habere, ne opera et oleum perdita sint. Medullitus te salutatur Udalricus Krauße

Nicolaus Groß Udalrico Krauße sal.pl.dic.

Care Udalrice, de gravioribus incommodis domesticis Leonem Latinum fecisti certiore. Miseret me tui, qui his tribus annis duplicem passus sis calamitatem domesticam. Quid faciam, ut te adiuvem? Ad novum librum edendum, ut verum confitear, non habeo, quod tibi mutuuum dem. Domus Leonis Latini potius est virtualis quam realis. Librorum mei ipsius edere soleo copias perparvulas, emptores sunt rari (in ephemeride aliquando legi te illius libri Latini de feris gallinis scripti edidisse exemplorum novem milia – talis numerus est omnino alienus a Leonis Latini capacitate atque consuetudine). In rebus editoriiis certê Gaius Licoppe fautor Latinitatis vivae per multa iam decennia optimê meritis te melius adiuvari poterit. Qui – ut in eius epistolio legi a te mihi misso – incepto tuo aliquatenus favere – aut saltem tibi de eodem non omnino abnuisse videtur.

Equidem paratus sum ea scripta tui, quae mihi nuper misisti, a strilibiginibus liberare et in Epistolâ Leoninâ publicare. Doleo, quod tibi plura praebere non possum et spero responso meo animum tuum potius exhilaratum quam contristatum iri. Vale pancratice, mi care Udalrice, et perge mihi favere. Medullitus te salutat Nicolaus.

Pro omnibus epistulis epistoliisve benignê sibi scriptis gratias vobis agit magnas, maximas, multas, plurimas, ineffabiles, infinitas* LEO LATINUS. Talia enim scripta sunt documenta atque cimelia Latinitatis vivae singularia semperque gratissima.

NICOLAUS GROSS

<http://www.leolatinus.com/>

LEO LATINUS

---

* Bene recordor **Patrem Caelestem** (i.e. Iosephum Antonium Eichenseer, *1.m.Iul. a.1924, +4.m.Febr. a.2008), Latinitatis Vivae renovatorem et propugnatorem optimê meritum, magistrum meum Latinê loquendi atque scribendi, valdê amavisse talem abundantiam verborum ad gratias agendas spectantium.

DE RAPTORE HOTZENPLOTZIO

Fabula Casparuli

quam theodiscê narravit

Otfried Preußler

in Latinum convertit

Nikolaus Groß

Editio prima
in domo editoria, quae appellatur

LEO LATINUS

Hic liber habet 136 (centum triginta sex) paginas. Versioni fabulae completae adiunctum est glossarium abundantissimum, quod continet 24 (viginti quattuor) paginas. Liber constat 25 € (viginti quinque euronibus) et directê per epistulam electronicam mandari potest a domo editoriâ, quae appellatur LEO LATINUS: SPQR@LEOLATINUS.COM

**HANC EPISTULAM LEONINAM
NONAGESIMAM SEPTIMAM**

SENDEN IN OPPIDULO BAVARIAE SUEBICAE PERFECIT

die Saturni, 19. m.Mart. a.2016

Nicolaus Groß

LEO LATINUS

<http://www.leolatinus.de/>